

**Week
van de
zorg**

Met Ellen in een kamer van een bewoner. Ik draag een mondkapje omdat ik onlangs een beetje ziek was.

ONZE REPORTER WERKTE EEN DAG MEE IN VOORZIENING DE LOVIE IN POPERINGE

Helden werden ze genoemd tijdens de coronacrisis. Vandaag moeten zorg- en verpleegkundigen het weer doen zonder applaus, dat ze nochtans elke dag verdienen. In het kader van de Week van de Zorg draaide onze reporter een shift mee bij sociale organisatie De Lovie vzw in Poperinge. 'Hoe kan dit tegelijk zo'n zware en mooie job zijn? Nu weet ik het.'

Ellen leidt ons vandaag rond bij sociale organisatie De Lovie.

Marinka is afdelingsverantwoordelijke.

BEGELEIDSTER ELLEN:

'Mensen voelen dat wij geen bandwerk doen. **WIJ NEMEN ONZE TIJD'**

Melissa maakt een collage met foto's van K3.

09:00

een 6-jarige, zoals de meeste bewoners in haar groep. Dolenthousiast maakt ze een collage met foto's. 'Misschien treedt K3 hier ooit wel op', zegt Ellen. 'Onlangs was Bart Kaëll te gast. Jawel, ook 'luisteren naar Bart Kaëll' staat in mijn taakomschrijving!' (lacht)

10:00 **SHOPPEN!**

Ik zwaaai **bewoonsters Carine en Josée** uit, die gaan shoppen in Kuurne. Zopas mochten de mannen naar de koers gaan kijken: Kuurne-Brussel-Kuurne passeerde vlakbij. Vandaag worden de vrouwen verwend. **Begeleidsters Shabnam en Lindy** hebben een dienstwagen gereserveerd. Pas in de late namiddag worden ze terug verwacht. 'Ik heb inderdaad niets nodig', giert Carine het uit wanneer Ellen haar op haar volle klerkast wijst.

Hier verblijven zo'n driehonderd jongeren en volwassenen permanent. Mensen leven ook langer dan vroeger, waardoor De Lovie vzw zich moet voorzien op bejaarde bewoners

11:00 **WERKENDAG**

Ik neem een kijkje in de werkateliers voor dagbesteding. Het is hier een dorp op zich, met een school voor buitengewoon onderwijs, een containerpark en industriële keukens die de maaltijden bereiden. **Bernard** (65) werkt in de wasserij, waar hij handdoeken plooit. Hij verblijft al veertig jaar bij De Lovie, nadat zelfstandig wonen niet bleek te werken.

12:00 **KOMEN ETEN!**

Het warme middagmaal is een hele organisatie. Er zijn 'vooreters', die er een halfuurtje eerder aan beginnen omdat ze de rust nodig hebben. Daarna volgt de rest. **Roland**, met zijn 73 jaar de nestor van de groep, blijkt een

Carine gaat shoppen en wordt door begeleidster Shabnam vastgekleit.

10:00

11:00

Bernard, die al 40 jaar in De Lovie verblijft, werkt in de wasserij.

De Week van de Zorg begint op maandag 13 maart als afsluiter op zondag een open-deurdag in heel wat centra. Thema dit jaar is 'Werken in zorg en welzijn'. Ik neem de proef op de som en werk een dag aan de zijde van **begeleidster Ellen Desodt** (37) bij De Lovie vzw in Poperinge. Deze sociale organisatie ondersteunt jongeren en volwassenen met een verstandelijke handicap of andere beperking in de Westhoek. Eén van de locaties is bepaald bijzonder: een kasteelpark dat in de 19de eeuw werd aangelegd door een vooraanstaand politicus. Niet langer woont er slechts één rijke man, maar wel een hele gemeenschap. Momenteel verblijven er zo'n driehonderd jongeren en volwassenen permanent. Daarnaast is er dagopvang voor alle leeftijden.

09:00 **BRIEFING**

Ik krijg de nodige uitleg van **afdelingsverantwoordelijke Marinka** en van Ellen. Deze moeder van twee maakte een halfjaar geleden een drastische carrièreswitch, van werken in een doe-het-zelfzaak naar werken in de zorg. Vandaag staat ze met twee collega's in Maretak, een leefgroep van twaalf volwassenen: vier vrouwen en acht mannen.

De begroeting door de bewoners is hartelijk. **Melissa** toont me meteen haar kamer. Da's alvast één misverstand rechtgezet: ik stelde me grote slaapzalen voor, maar iedereen heeft z'n eigen slaapkamer met sanitaire voorzieningen. Melissa blijkt een grote K3-collectie te hebben. Ze is 42 jaar, maar heeft de ontwikkeling van

Week van de zorg

Gino luncht altijd op zijn kamer. En Roland vraagt Stan om een tweede portie.

Het middageten is achter de rug. Ik help met het afruimen en de afwas.

12:00

Tijdens de siësta doet Ellen administratief werk.

14:00

plakker en geeft Ellen de zoveelste knuffel van de dag. Zelf breng ik de boterhammen van UNO-kampioen **Gino** naar zijn kamer. Iedereen heeft z'n voorkeuren. Zo eet Gino zelden of nooit warm, en het liefst op zijn kamer. Hij draagt praktisch altijd een ledere helm, om hem te beschermen bij een val. Af en toe heeft hij immers een epilepsie-aanval. Andere bewoners hebben dan weer motorische problemen of autisme.

Bij de medicatie durf ik amper mee te helpen, uit angst fouten te maken. Sommige bewoners hebben iedere dag verschillende pillen nodig. De apotheker bezorgt alles wel in overzichtelijke doosjes met de juiste dosis en timing. De medische verzorging wordt steeds beter. Deze mensen leven dan ook langer dan vroeger, waardoor De Lovie zich moet voorzien op bejaarde bewoners.

Ik geef **Koen** een extra portie rijst en chili con carne. Hij toont me een foto van een vrouw en stoot enkele klanken uit. Ellen begrijpt het en vertaalt. Koen verloor vorig jaar zijn tweelingzus en is verdrietig. 'Waar is ze nu, Koen?' vraagt Ellen. Koen wijst naar zijn borst. 'Ja, in je hartje!' Het zijn zulke kleine gebaren die me doen beseffen hoeveel warmte hier hangt. 'Voor ouders is

het vaak een hele stap om hun kinderen los te laten', zegt Ellen. 'Ik voel hun argwaan. Maar ze merken ook wel dat ik geen bandwerk doe. Ik neem mijn tijd.'

14:00 KUISEN EN PLANNEN

Terwijl de meeste bewoners naar hun kamer gaan voor een middagdutje, maken wij de leefruimte en keuken schoon. 'Da's het huishoudelijke deel van de job', zegt Ellen. Subtiel aan de binnenkant van haar polsen zijn twee woordjes getatoeëerd: 'Love' en 'Warrior'. Deze 'liefdeskrijger' maakte zelf ook een moeilijke periode door en beseft hoe belangrijk het is dat anderen dan voor je zorgen. 'Als je jezelf niet graag ziet, kan je ook niet van anderen houden', zegt ze.

Van de siësta maken Ellen en collega **Stan** gebruik om de administratie bij te houden, elke dag goed voor een halfuur. Stan updatet de Facebook-pagina, zodat ouders en

familie de belevenissen van hun geliefden kunnen volgen. Gisteren moest dan weer de auto gereserveerd worden die Josée en Carine naar Kuurne brengt. Stan plant ook een vakantie aan zee en moet alles nog regelen: toestemming van de ouders, huisje huren, activiteiten organiseren.

ELLEN
'We kunnen veel van onze bewoners leren. Zij zijn blij met kleine dingen'

16:00 EEN LACH EN EEN TRAAN

Het vieruurtje is ijs en dat tovert altijd een glimlach op gezichten. Maar hoeveel hier ook gelachen wordt, ik zie ook kommer en kwel. Er zijn rolstoelen, bewoners die moeilijk uit hun woorden raken of zelfs helemaal niet spreken. Is dat voor de begeleiders soms deprimerend? 'Dit zijn mensen die net zo goed recht hebben op een gelukkig leven', zegt Ellen. 'We kunnen bovendien veel van hen leren. Zij zijn gelukkig met kleine dingen.' Al geeft ze toe dat ze de problemen van het werk niet mee naar huis probeert te nemen.

18:00 'AAP'

Tijd voor het avondeten. Alles verloopt hier gestructureerd, met vaste uren en

afspraken. Dat is niet alleen belangrijk voor wie autisme heeft, ook de anderen hebben die zekerheid nodig. De collega met avonddienst is intussen gearriveerd en bespreekt met Ellen en Stan de voornaamste gebeurtenissen van de dag. Echt grote incidenten zijn er niet geweest, behalve misschien **Anton** die 'aap' riep naar Roland.

19:00 OOGJES TOE

De shift van Ellen zit erop. Zelf ben ik stikkapopt van de hele dag op de been te zijn. Volgens Ellen verbetert dat eens je wat routine hebt. 'Ik heb tijdens een werkdag eens mijn Strava opgezet. Bleek dat ik 10 kilometer had gestapt', zegt opvoeder Stan.

Wat ik geleerd heb vandaag? Dat begeleider zijn een zeer gevarieerde job is, waar veel meer bij komt kijken dan ik dacht. Dat het zeker in het begin uitputtend kan zijn, maar dat de beloning groot is in de vorm van affectie en dankbaarheid.

De bewoners gaan straks slapen rond 21 uur, nadat ze naar 'Thuis' of 'Familie' hebben gekeken. Daarna is het oogjes dicht, snaveltjes toe. Morgen is weer een nieuwe dag. ■

INFO

Tijdens de Dag van de Zorg op 19 maart zetten zo'n 200 organisaties de deuren open, waaronder De Lovie vzw in Poperinge. De volledige lijst staat op dagvandezorg.be.

VAKBONDEN ZIEN NOG STEEDS RUIMTE VOOR VERBETERING IN DE ZORGSECTOR

'WAAR BLIJVEN EXTRA'S VOOR NACHT- EN WEEKENDWERK?'

De Week van de Zorg is volgens vakbondsman **Olivier Remy** een broodnodige herinnering aan het belang van de sector. De noden blijven immers groot, niet alleen bij de zorgbehoevenden, ook bij het zorgpersoneel.

De zorg- en welzijnssector is met 275.000 directe jobs zowat de grootste werkgever van het land. Er zijn 140.000 verpleegkundigen, 100.000 verzorgenden en 35.000 artsen. Met daar-

naast tal van sociaalwerkers, schoonmaak- en administratief personeel. In totaal gaat het om zo'n 700.000 arbeidsplaatsen in heel België. Vrouwen zijn sterk vertegenwoordigd: een kwart van de werkende vrouwen is aan de slag binnen de zorg, tegenover slechts 6% bij de mannen. Nog opvallend is dat bijna de helft deeltijds werkt.

WITTE WOEDE

'Er blijkt echter dat één op drie van die deeltijds lie-

Vakbondsman Olivier Remy.

ver meer uren werkt, maar die niet krijgt', zegt **Olivier Remy** van **ACV Puls**, de grootste vakbond in de sector. 'Er werd iets gedaan aan de loon- en arbeidsvoorwaar-

den, maar er is zeker nog ruimte voor verbetering. Zoals stabilere uurroosters of een betere vergoeding voor nacht- en weekendwerk. We voelen nog altijd de gevolgen van jarenlange onderinvesteringen.' Dat de witte woede nog niet voorbij is, bewees de betoging in Brussel eind januari. Het was de grootste in zijn soort sinds tijden. 'Het blijft een zware job die vaak onvoldoende gewaardeerd wordt', zegt Remy. 'Maar we mogen dit ook niet verenigen tot een knelpuntberoep. Anderen helpen blijft een fantastische job.' ■